

РЕШЕНИЕ

№ 5726

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **669** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на инж. С. Х. Д.-директор на ИА „Г.”- С. против решение от 23.11.2012г. по н.а.х.д. № 8330 по описа на Софийски районен съд за 2012г., НО, 20 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-2203773 от 22.12.2011г., издадено от директор на ИА „ГИД”- С.. Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, предвид, че съдът неправилно е приел, че не е установено М. В. К. е полагал труд на 15.11.2011г. без трудов договор в проверявания обект, като счита че от доказателствата по делото следвало точно обратно. Счита, че липсата на мотиви в НП относно размера на санкцията не съставлява процесуално нарушение както неправилно приел СРС. Иска отмяна на решението и потвърждаване на постановлението.

Ответната страна –редовно призована, не се явява и не изпраща свой процесуален представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна и решението на СРС следва да се отмени.

Административен съд София град, Четвърти касационен състав, като обсъди доводите

на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение Софийски районен съд, НО, 20 състав е потвърдил наказателно постановление №22-2203773 от 22.12.2011г, издадено от директора на ИА на Г. – С., с което на [фирма] на основание чл.414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание – глоба в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

Съдът е приел, че от доказателствата по делото се установило безспорно, че при проверки на инспектори при Дирекция ИА „Г.”- С. на 09, 15 и 17.11.2011г. в обект бар „Х.” в [населено място] е констатирано, че на 15.11.2011г. зад бара бил заварен М. В. К., който попълнил декларация, че е на работа за първи ден, а при продължението на проверката е представен трудов договор сключен на 21.11.2011г. с лицето, съгласно който К. е следвало да постъпи на работа на 22.11.2011г., длъжностна характеристика за барман и справка по чл.62, ал.5 от КТ от 21.11.2011г. за посочения трудов договор. Проверяващите направили преценка, че [фирма] като работодател бил допуснал на работа на 15.11.2011г. М. В. К. без предварително сключен трудов договор, което е квалифицирано като нарушение на чл.61, ал.1 от КТ, за което е издадено и обжалваното НП.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че наказващият орган не е доказал, че на 15.11.2011г. наказаният работодател е допуснал посоченият работник на работа и същият е бил именно на работа. Това, че К. е бил в заведението 2 часа съответния ден не означава единствено и категорично, че той е работил като барман. Според СРС липсват несъмнени доказателства, че той е работил като барман в това заведение преди 22.11.2011г., когато е трябвало да започне работа, съгласно сключения трудов договор. Наред с това е отчетел като нарушение и липсата на произнасяне от наказващия орган относно тежестта на нарушението, подбудите за извършването му и други смекчаващи или отегчаващи вината обстоятелства.

Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК при осъществяване на касационен контрол по отношение на решенията на районните съдилища по ЗАНН касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон. Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

Правилни са изводите на районния съд, че от съвкупния анализ на доказателствата не следва извод, че е установено наказаното нарушение. Действително при проверката е установено, че лицето е било в обекта за 2 часа, но във връзка с тези 2 часа, не е уточнено длъжност, работно време в рамките на 5-дневна работна седмица, договорено възнаграждение, поради което краткотрайното извършване на дейности в обекта от лицето не би могло да бъде квалифицирано като постъпване на работа по трудово правоотношение, било то и с изпитателен срок. Това следва и от декларацията, в която лицето е посочило единствено обекта и че е на 1ви пробен ден за 2 часа от 9.00 ч. до 11 ч., като не е попълнило реквизитите за длъжност, за възнаграждение, почивни дни и т.н., което означава, че тези съществени елементи не са били още договорени към този момент. Изводът, че към 15.11.2011г. не е доказано постъпване на завареното лице на работа по трудово правоотношение, следва и от

обстоятелството, че лицето не е било на работа в обекта при следващата проверка, което допълнително разколебава наличието на трайност и установеност на отношенията между лицето и наказаното дружество преди 21.11.2011г., когато трудовото правоотношение е окончателно договорено и съответно възникнало. Тогава конкретните елементи на трудовото правоотношение и в този му вид са установени със сключването на 21.11.2011г., считано от 22.11.2011г. на писмения трудов договор, където вече са уговорени длъжност, основно месечно възнаграждение, пълно работно време – 8 часа и т.н.

По отношение на немотивирането на размера на санкцията в нарушение на чл.27 от ЗАНН, същото не е самостоятелно основание за отмяна на НП, а предопределя преценката на съда за изменение на наказанието до минимума на санкцията. В случая това обаче не е от значение, доколкото НП е незаконосъобразно поради недоказване на твърдяното нарушение и правилно е отменено от въззивния съд.

По горните съображения решението на СРС следва да се остави в сила.

Воден от горното, Административен съд София град, Четвърти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.11.2012г по н.а.х.д. № 8330 по описа на Софийски районен съд за 2012., НО, 20- ти състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: